

STACHECIAN

APA VIE

volumul 1

Căderea împărățiilor

STACHECIAN

APA VIE

(trilogie)

v o l u m u l 1

Căderea împăraților

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STACHECIAN

Apa vie / Stachecian. – 3 vol.

ISBN 978-606-8823-94-2

Vol. 1. : Căderea împărățiilor. – 2017. – ISBN 978-606-8823-96-6 821.135.1

ISBN:

978-606-8823-96-6

Această carte este protejată prin dreptul de autor. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului drepturilor de autor, reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

© 2018 Stachecian • Toate drepturile rezervate

CAPITOLUL I

Între prevestire și derută

UMBRA NOPTII se adună tăcută în jurul ferestrelor luminate de lămpi cu ulei. Pruncii se cuibăresc mai abtîr pe sub pături și nu mai există altceva pentru ei decît vocea caldă a părinților: *A fost odată ca niciodată, pe cînd se potcovea puricele cu 99 de oca de fier, făcea plopu per și răchita micșunele, se luau mieii cu lupii de gât și se sărutau...* Vremurile acestea sunt ale poveștilor purtate prin viu grai, iar mai puțin ale cărților. Prin fața ochilor mici se derulează curînd imagini fantastice, care îi poartă pe nesimțite în mrejele somnului adînc, neabătut, așa cum vine din încrederea copiilor în așezarea limpede și sigură a lumii, atunci cînd sunt feriți de știința greutăților ce-o apasă în lung și-n lat.

Libra se vede acum de sus, din turnul cu clopot, ca ținându-și respirația, fără nicio mișcare. Luminile caselor, asemănătoare unor licurici uriași, încep să se piardă una câte una. Este o noapte fără lună, doar cu stele și câțiva nori de primăvară târzie. Două făclii mai rămân de veghe, una, în turn, și cealaltă, la intrarea dinspre drumul mare, împrejmuit de ogoare și pâlcuri de pădure. Satul este unul ca mai toate așezările din împărăție, legat spre centru și răsfirat spre margini, cu multe grădini lucrate și ateliere de meșteșugari. În mijloc se înalță conacul stăpânului, cu un etaj peste toată suflarea și o curte cât oricare alte trei, deoarece timpurile nu cunosc voința deplină a celor de rând. Dar oamenii nu trebuie să mai îndure fără speranță, ca în vremuri trecute, triste, înecate în suferință; frământările veacurilor au adus și dintre cei înțelepți printre mai marii împăraților noi, rămași mai mult cu numele peste întinderile ce-au început să vadă schimbări numeroase. Acestea au devenit dificil de ținut în voia coroanelor din tronul de aur, fie că au strâns supușii într-un clește de fier, fie că s-au aplecat asupra lor cu luminoasă îndrumare. Pentru că oamenii, buni sau răi, își mărginesc așezările pe nevoile, vorbirea și firea lor, indiferent dacă apară plaiurile strămoșești sau le câștigă prin biruință nedreaptă.

Ținutul acesta, Cotul Mărgăritarului, a avut parte, din cele mai vechi istorisiri, de puterea inimilor cumsecade. Fiii și fiicele locurilor au rezistat, și-au întărit obiceiurile, au înfruntat și au alungat teribili răufăcători, ba chiar și înfricoșătoare creaturi, dacă ar fi să dăm crezare legendelor. Astăzi, deși rânduirea ține multe pământuri de partea stăpânului, spiritul e mai liber, dreptatea se împarte cu înțelepciunea bătrânilor învățați, iar toți cei care-și văd de treabă se bucură de roade îndestulătoare.

Getozak, gardianul tânăr din turn, are un aer oarecum mulțumit față de postul luat în primire la fiecare cinci zile. E mai plăcut aici, ferit de ploaie pe timp mohorât, iar noaptea e liniște, ceea ce îi dă o senzație de tihnă. Și-ar da casca jos, dar capul gol poate fi ușor observat și mustrat. Sulița stă rezemată la îndemână și scutul întins la picioare, recalificat pe post de castron: găzduiește un codru de pâine, o bucată de brânză și un măr. Zâmbește, întrevăzând chipul soției cum împachetează merindele, și-și pipăie

arcul de la spate cu ticul celui obișnuit să-l verifice la locul lui. „Din fericire, nu am avut nevoie cu adevărat de el până acum. Doar ce-am pus tâlhari pe fugă“. Apoi se uită spre clopotul încremenit ce îl acompaniază rece: „Mă mănâncă pe mine palmele, dar sper să nu trag de frânghia asta vreodată“.

Gura mare a drumului de la intrarea în sat, astăzi nefortificată, păstrează amintirea zidurilor de altă dată. Face câteva semne frățești din torță și primește răspunsul celor trei gărzi de acolo. Cu o privire lungă, scrutează orizontul deasupra pădurii pe care o știe în beznă și cade peste alte gânduri: „Să tot fim prin mijlocul Smaraldului, zic slujbașii când trec pe aici. M-aș duce și eu la târgul coroanei, trei solde spre vară; atunci sunt mai mulți negustori și drumuri mai puțin primejdioase“.

O bufniță îi distrage atenția, dintr-un stejar în apropiere. Ca să își omoare timpul, ridică praștia și țintește vârful copacului, dorind să o vadă zburând. „Bu-hu-hu“ plesnește din aripi și descrie un arc de cerc prin fața turnului, trece pe lângă roza vânturilor nemișcată sub atenția cocoșului falnic, apoi continuă zborul spre un acoperiș lunguiet, din lemn și stuf. Plutește de aterizare peste grădina pregătită pentru a doua zi, unde așteaptă diverse unelte, roaba și gălețile de apă. Mansarda dezvăluie un geam mic, iar lumina palidă a unei lumânări abate pasărea nopții spre cumpăna pietrei de măcinat, de unde poate studia în taină interiorul odăii.

Este casa lui Nalbian. A adormit peste așternuturile nedesfăcute, cu o legătură de scrieri în mână. Merge la dascăl pentru învățătură și a reușit să facă rost, prin trudă și noroc, de câteva pagini în stare bunicică. Îi plac în mod deosebit cele cu ilustrații încă neșterse și chiar urme de culoare pe pieile bătute sau scoarță de copac tratată. Le ține cu mare îngrijire și, din când în când, le cercetează cu drag.

Al doilea bu-hu-hu îl trezește. Se uită chiorâș la lumânare, se ridică și verifică prin ușa întredeschisă dacă mai este cineva treaz în casă. Nici de jos, unde dorm ai lui, și nici din partea cealaltă a podului, unde doarme sora mai mare, nu se aude nimic. Renunță să mai închidă ușa care scârțâie, stinge lumânarea și desface un colț de pat. Apoi se răzgândește: „Să rămână curat mai mult timp, să nu

mai spele fetele“. Se întinde pe preșul lung și gros, căscând să-i trosnească maxilarele. Părul negru ca de corb arată tinerețea, chiar dacă palmele sale sunt destul de muncite. Ochii, la fel de negri, adânci și cercetători, dezvăluie că spiritul are și el încercările sale, uneori mai mari ca ale palmelor și, poate, prea rătăcitoare. Trupul slăbuț, zvelt, este al unui adolescent ce dorește să viseze lucruri minunate în noaptea care-a început.

„Măine-poimăine poate o ung...“, își spune, pentru a câta oară, Nalbian. Dar timpul nu-i ajunge niciodată și pentru ușa asta; dacă are un ceas liber, preferă s-o zbughească la râu sau pădure, singur ori alături de prietenii săi. Nu de puține ori poartă condeiul din cărbune și oprește la dascălul Vifon sau se strecoară la conac în camera cu o mică, dar prețuită, bibliotecă. Mama sa lucrează la bucătăria stăpânului de pământuri, tatăl, la recoltele și grijile satului, ca mai toți bărbații, iar el și sora lui ajută pe unde pot și țin treburile casei. Adoarme punându-și în gând să se trezească peste câteva ore, înaintea cocoșilor, pentru a merge la fântâna din ceair, la margine, spre colinele drumeților vechi. E chiar pe malul Mărgăritarului, râul care îmbrățișează satul ca un semicerc înainte de a-și vedea de călătoria sa. Este cea mai apropiată și mai mică fântână dintre cele trei, tot atâtea câte drumuri ies din sat. Și mai este puțul din curtea conacului, cândva rezervat privilegiatilor, dar care acum trebuie curățat și limpezit. Iar el trebuie să ducă primele găleți cu apă la bucătăria unde mama sa și alte femei se vor apuca de treabă dis-de-dimineată.

Tiptil-tiptil, cu încălțările în mână, coboară treptele care, încăpățanate, vor să dea binețe din încheieturi.

– Adu-mi și mie o găleată-n plus... Vreau să spăl podeaua și să fac o socată.

Vorbele Cassiei, sora lui, se pierd odată cu nasul afundat mai tare în perna cu fulgi, din care se mai aude „îmhh, mai stau puțin“.

Ultimele trepte sunt mai ascultătoare, dar știe că nu este primul trezit.

– Ai grijă, mamă, e rece.

– Și ia ciomagul ăla pus după ușă, poate dai iar peste mistreți. Nu-i mai încerca tu ca breazu’.

– Mai bine zi de urs, să nu mai stea să-l vadă, că tare curios mai e, zice maică-sa cu cotul în spinarea tătânelui.

– Da, așa, așa. Hai că știe el...

Nalbian iese afară, strânge pe glezne șnurul tălpilor de piele și încearcă puțină înviore. Deși nu e foarte frig, ceva aburi pe gură și fiori peste ceafă leagă scurtă prietenie cu căldura degajată de trupul proaspăt ieșit din culcuș. „Arrbrr, puțin la coate, puțin la genunchi, uite-așa, gata. Stai să vezi când mă stropesc cu apă din râu, curaj.“

Cu ochii încă împlețiți în dulceața somnului, pune parul cu găleți pe umeri și iese pe poartă. Drumul este presărat cu pietre până la ultima casă, apoi doar pământ bătătorit, acceptabil în lipsa vreunei ploii mai serioase. Piciorul sigur înaintează prin beznă, cunoaște fiecare denivelare, face în jur de două sute de pași până la marginea locuită. Un câine îl simte și vine la gard, se cunosc, dar Nalbian îi cere să păstreze liniștea. Orătăniile încă dorm, doar cocoșii se foiesc în așteptarea mijirii primei raze de lumină pe care numai ei o ghicesc.

A ieșit de pe piatră, urcă acum colina mică pe care se află hanul abandonat, astăzi bun doar pentru lemne și adăpostul animalelor surprinse de furtuni. Este drumul vechi, folositor mersului la păscut și la fântâna fără jgheab de adăpat, întrucât râul se așterne ascultător la numai o aruncătură de băț. Rumegătoarele și caii din partea aceasta a satului fac dimineața popas pe malul stâng, iar seara, pe malul drept, înainte să treacă podul spre și dinspre pășune. Însă cele mai voioase sunt rațele și găștele, ce se grămădesc cu primul gând de trezire pe la porțile oamenilor, așteptând eliberarea spre Raiul apei curgătoare.

Se apleacă peste o tufă și își umezește mâinile în rouă, în timp ce o mierlă își începe triful în apropiere. Găsește o narcisă încă înflorită, pregătită să înalțe capul în lumina zilei, și îi admiră

gingășia. Nici nu își dă seama că s-a oprit, dar, chiar și când realizează acest lucru, zâmbește surprins și rămâne pe loc. „De ce a înflorit minunăția asta?“ Ridică privirea cu o întrebare asemănătoare despre cântecul micii zburătoare cu cioc portocaliu. „Un lucru e sigur: aduc bucurie.“

După hanul vechi, se coboară lin spre râu și fântână. Încă de sus, firul apei se ghicește-n noapte clipocind nestematele cerului. „Poate de aici îi vine numele, Mărgăritar.“ Fântâna îngrijită și limpede este pe stânga, pietruită de jur împrejur și supravegheată de câțiva arbuști împlețiți peste băncile vechi de bolovani cioplți.

„Hm? Se vede cineva printre...“ Nalbian se oprește la câțiva zeci de pași, aude glasuri. Nu unul, cel puțin două. Primul instinct este să se anunțe cu un salut, dar ceva îl reține. „Parcă e și un felinar, o candelă aprinsă.“ Întețind urechea, prinde cuvinte de neînțeles. „Sună a rugăciune?“ Înaintează încet, nehotărât dacă să se dezvăluie brusc sau să mai aștepte. Își dă seama că a lăsat ușor cobilița cu găleți în urma lui. „Uite că a nimerit-o cumva tata, de data asta; să fi luat ciomagul ăla? Dar parcă-s șoapte de femei.“

Într-adevăr, printre frunzele ultimului coacăz, care se anunță bogat și anul acesta, observă trei femei îmbrăcate cu haine albe, lungi, și câte un giuvaer străveziu sau roșiatic pe șiraguri simple. Pe fântână au așezat o scândură îngustă, iar în mijlocul ei, chiar deasupra căderii adânci, se odihnește o cupă argintie. Femeile își ondulează uneori degetele în jurul sau deasupra ei. Șoaptele lor necunoscute se opresc când una dintre ele, al cărei giuvaer pare să își schimbe nuanțele, privește cerul, apoi luciul fântânii și anunță:

– Luceafărul... se vede în apă acum.

Nalbian ațintește și el astrul dimineții care, într-adevăr, se află deasupra lor. Fiecare dintre femei își apropie mâinile cu palmele-n sus, ca în trei văi din care ar trebui să curgă ceva, și le țin înspre cupă în timp ce pornesc o cântare:

*În picioare el să steie
Numai bine să culeagă
Și să semene de bine.
Nourii de vin deasupra-i,*

*Cugetul va ști s-aleagă.
Îngerii s-îl aibă-n pază
Și la bune și la grele,
Spre lumină el s-ă vază
Și când are-n jur zăbrele.*

Nalbian ascultă fermecat, ținându-și respirația. Ar vrea să se dumirească, dar nu poate să-și mute atenția de la cântecul ce se ondulează în taina nopții ca o adiere caldă. Simte fiori pe șira spinării. După alte câteva versuri, se-aude primul cocoș. Ziua a învins noaptea.

Cântarea se oprește. Abia acum Nalbian trage aer adânc în piept și, în liniștea lăsată, este auzit. Una dintre femei este lângă el din doi pași. Se ridică rușinat.

– Am fost urmărite!

– Nu dinadins, doar ce-am venit! Dacă nu mă înșel...

– Da, am neamuri în sat, mă știi.

Cea mai în vârstă femeie se apropie și ea cu mâinile în sold:

– Păi așa îți arde, măi Nalbian? Cine te-a-nvățat?

Nalbian o recunoaște pe nevasta brutarului, Peltrina. Nu e cea mai prietenoasă cunoștință a lui, înfiptă, cam critică, dar te poți înțelege cu ea. Mai puțin dacă socotește că nu ești brânză bună, însă Nalbian, din fericire, nu i-a intrat până acum în categoria asta.

– Nu am vrut, sincer, am venit pentru apă și...

– Cumva ai auzit pe la cineva...

– Ba chiar deloc. E neplăcut și pentru mine că nu mă credeți, uite gălețile, se întoarce el spre cobiliță, puțin descurajat. Dar, aici, parcă ați făcut niște... descânțece?

– Descânțece, ah, ce facem cu el? Pedepsim? caută brutăreasa spre a treia femeie.

Aceasta, cu picioarele goale și candela în mână, pășește încet peste pietrele umede. Nalbian o poate vedea mai bine acum, pe ea nu o cunoaște. Fără să-i poată da o vârstă, ca și cum timpul s-a oprit pe chipul ei, înțelege că este cumva conducătoarea lor. Se așteaptă să continue muștruluiala, dar fața îi rămâne senină. Observă că giuvaierul ei s-a oprit la o culoare verde-azurie.

– Ce știi tu, flăcău, ce am făcut noi mai înainte? întrebă ea blând.

– Ăă... ceva de bine, dacă mă-ntrebați pe mine. Cântecul acela...

– Da.

– Dar... pentru cine?

– Pentru un pui de om.

Nalbian se uită mai bine în jur, frământându-și sprâncenele. Nu i-a scăpat nicio bancă, niciun tufiș, nu zărește niciun scrânciob sau păturică ce poate adăposti vreun copil, mai mare sau mai mic. Își încearcă memoria, individuală, colectivă, căutând printre știutele părinților, bătrânilor, cărților. „Doar n-o fi...” Cu sfială, face ochii mari spre ea:

– Ca niște ursitoare? întrebă dintr-o bucată, încet.

Femeia zâmbește afirmativ și încrucișează mâinile pe poala rochiei lungi, atentă să păstreze candela dreaptă.

– Există așa ceva? șoptește el, minunându-se. Dar cum? continuă ca înfiripat în mijlocul unei taine nebănuite.

– Apa este pentru el. Am fi dus-o pe ascuns, să-l umezim cu ea.

– Nu știam că vine copil azi. Cine? Și de ce... de ce „am fi dus-o”? Am stricat ceva?

– Aa, păi da, vezi? se grăbește Peltrina, însă, neștiind cum să continue, privește mai departe spre ursitoarea necunoscută. Nalbian are impresia că femeia este luminată ca de o candelă mai puternică decât cea pe care o ține în mână, iar șuvițele ei lucesc mai auriu ca până acum.

– Noi nu o mai putem duce, odată ce ne-ai descoperit. Dar nu este nimic pierdut.

– Pot face eu ceva? se înseninează Nalbian, cu speranță.

– Da, duci tu cupa.

Și tânărul, și celelalte ursitoare, rămân surprinși. Nalbian nu vede însă reacția femeilor.

– Dacă doar așa, sigur! Unde, mă duc, repar totul! Acum caută spre fețele cunoscute, așteptând un nume de librea. Numai

că nici ele un par să-l dețină. Străina nu-i dă timp să-și pună întrebări:

– Îți revine datoria să cauți singur, acum este în încredințarea ta. Trebuie să afli, până se ridică soarele drept pe cer, casa în care a apărut suflet în dimineața asta și să spui: „lumină inimii“. Dar, fii cu băgare de seamă, n-ai voie să vorbești nimic, mult timp de acum încolo!

Nalbian înghite-n sec, cu gândul la căutarea pe care trebuie să o pregătească. Va fi mult mai greu fără să își mărturisească misiunea celorlalți. Dar este hotărât să îndrepte greșeala, iar copilul acela, deși nu a auzit de ursitoare decât în basme și cântecele vechi, poate că are mare nevoie de apa asta.

– Da, șoptește el. O duc. Dar dacă nu găsesc... ori dacă nu reușesc?

– Tu caută bine. Iar, dacă nu afli, n-o arunci, în niciun caz. O bei.

– Nu, nu, o duc cui îi trebuie.

– Foarte bine, așa să faci. Doar dacă... zâmbește străina.

Celelalte ursitoare îi înmânează cupa. Îi amintesc cu fermitate să nu mai vorbească nimănui despre așa ceva, nici măcar lor. Apoi femeile îl lasă și se pierd grăbite înspre sat.

Cu privirea lungă, binișor după primele sulițe de lumină ale dimineții, Nalbian își dă seama că are o sută de întrebări. Își mușcă buzele a ciudă, dar este în vraja momentului. O bucată de fantezie ruptă din basme este, iată, adusă la viață în zilele lui, în satul lui. „Oare moașa mare sau bătrânii cu binecuvântări de naștere știu asta?“ După alte clipe de reverie, coboară brusc pe pământ cu o întrebare mult mai practică: „Și cum, Doamne iartă-mă, stropesc eu copilul? Pândesc la geam și arunc după el? Mă umflă aștia cu sorcova, mă alungă din sat... Să-l las pe pervaz?“, se încruntă privind atent pocalul argintiu cu ceva încrustații fine, speră el revelatoare pentru alții. „Mătușa Lenaka, sigur, ea trebuie că știe. D'aia au insistat să mă grăbesc, cât încă este acolo. Nu degeaba moșște tot satul de jumătate de veac.“

Cu gândul zburând de la una la alta, își clătește ochii, umple gălețile și le zvârle pe bârna de pe umeri. Prinde cupa într-o mână

grijulie și grăbește spre casă, trebuie să acopere gura pocalului pentru a nu se vărsa din apă. „Mda, o să întârzii la conac... săraca mama.“

Cassia strâmbă din buze și își pune mâinile în șold cu oțărâre drăgăstoasă.

– Cum adică nu este apa mea? Nu ai ajuns la conac?

– Uh, surioară, să vezi cum m-am așezat doar o clipă, știi, în ceair, mi s-a părut că văd stele căzătoare... Și cum, necum, m-a dovedit somnul.

Tare nu-i place să mintă. Și ce i-ar mai spune și ei întâmplarea. Între timp, cupa e acoperită și bandajată bine, să stea dreaptă în desaga mică de cânepă moale, cu brăduți verzi croiți de mamă-sa demult, pe care și-a pus-o cruciș peste umăr, după gât.

– Of, of, măi, măi... oftează Cassia, ciufulindu-l. Nu mai este puștiul de altădată, dar ei încă îi place să-l alinte. Cu cititul și filosofile tale noaptea, uite cum te prinde oboseala. Na, asta e, deretic, că nici de mâncare nu-mi lași, aruncă ea mai cu năduf. Dar într-un ceas mi-aduci, da?

– Încerc, să văd ce treburi mai apasă, răspunde Nalbian în fugă spre ușă, mușcându-și limba.

– Ceee? Cum adică, stai! Cassia e nemulțumită, dar nu mai are cui să vorbească. Îl vede pe geam cum înfașcă deja cobilița cu gălețile pline, aprobă rapid cererea găștelor și-o zbughește-n urma lor pe poartă. „La o adică, ia stai, frate, de ce ai mai venit întâi acasă?“ se miră ea cu întârziere. „Bine că mai e apă de băut și încă ceva în albie, că-l mâncam.“

Conacul stăpânului nu e departe, se vede turnul cu clopot peste vârfuri de trei brazi. Pe acolo este intrarea din spate a curții cu grădini frumos îngrijite de Arbopyn. Între două vârste, cu multă pasiune de la moșul său, deosebește fir, frunză și bob de la zeci de stânjeni. Cu sfaturile și priciperea sa, odată cu venirea primăverii,

grădinile oamenilor și ochiurile sălbatice sunt vindecate, desenate și cochetate, după posibilități, mai ales prin mâinile tinerelor. Lui Arbopyn îi plac mult și caii. Ține trei de seamă și mai ia în îngrijire pe cei bătrâni care încep să se-ndoaie pe la oameni, nu-l lasă inima.

Spre capătul aleii prinde spatele unui car ce duce oameni la câmp sau la pădure. „O fi și tata în asta“, dar lumina este încă slabă și nici încordarea ochilor nu îi dezvăluie pălăria binecunoscută.

Lucrările nu sunt atât de întinse în jurul așezărilor din aceste vremuri. Satele obișnuite ajung pe la vreo cincizeci de case, iar, când trec de sută, sunt deja măricele. Libra este undeva între. Astfel încât grădinile oamenilor și câmpurile mărginașe asigură traiul celor de aici cât timp sunt în pace și gospodari, iar stăpânul nu are mintea tulburată de asprime. De-a lungul Mărgăritarului sunt multe vatre cu vechime și se aude că încă se mai așază oameni, mai ales spre târgul mare, la curtea împăratului. Până acolo, hăt, departe, râul primește și alte ape, se face cât să nu tragă arcașul cel mai strașnic de pe un mal pe altul. Apoi, se zice că și puhoiul acela se aruncă, peste alte șapte ținuturi, în brațele unei mări întinse până la marginea pământului.

Începe să se audă câte un behăit, muget sau nechezat, pesemne animalele se pregătesc să iasă. Prin fânețe în spatele caselor, la islaz sau pășuni mai mici, purtate de puștani care trag la sorți de cu fiecare seară, în zarvă și bolboroseli. Lui i-a trecut vârsta, nu poate spune că-i duce dorul acestei îndeledniciri. I-au lăsat gust amar unele gălceve cu băieții mai răutăcioși și reproșurile din partea sătenilor cam iuți la judecată, ba pentru vreun animal julit, împiedicat sau atacat de vreo fiară, ba pentru intrare în livezi sau rupere de garduri. Nu că acum lumea s-ar pupa pe toate drumurile-n sat, dintr-un capăt în altul, iar ce-l supără în continuare cel mai tare este nedreptatea, mai ales cu dinadinsul.

Iar dacă se gândește la nedreptate, a învățat cum ea se poate strecura atât în lucruri de mai puțină însemnătate, cât și, răscolitor inimii sale, în chiar simțirile față de proprii semeni. Lumea lui s-a zdruncinat bine când a aflat despre războinici și feluriți mișei, copil fiind, și nu rareori îndreaptă privirea spre cer, întrebând ce-i de făcut. De când a deschis ochii în colțul acesta al Smaraldului și-a

văzut o dată neamul în mare tulburare, să fi avut vreo șapte ani, în înfruntare cu oastea unui despot negru la inimă. Izbânda a venit cum vine mai totdeauna când oamenii de bine își dau mâna și, astfel, tot ținutul, cu ceva oștire de la împărăție, a putut să-l alunge. Alte dăți, obișnuința a timpurilor, dar greutate și spaimă în inima sa, tâlharii încearcă vigilența locului, mai ales în miezul nopții.

Sufletist de fel, încă de prunc deschis ca o carte cu file albe să absoarbă minunățiile lumii pe ele, nu a știut să suporte astfel de lucruri, așa că le-a adunat într-un bagaj ponosit, pe care și-l cunoaște foarte bine. Nici în casa părintească și nici mulțumitor în vorbele bătrânilor nu a găsit neapărat răspunsuri vindecătoare, dar nici nu prea a insistat, poate și de rușine, văzând că, în general, oamenii își găsesc un echilibru. Iar dacă îndrăznește mai mult cu întrebările, primește în cele din urmă o doză de mirare, ridicată din constatarea celuilalt că-și bate capul fără să aibă vreun necaz. Și poate că așa și este, dar nu cât să liniștească adâncurile sale. Inclusiv cântecele lumii vechi și cele de spirit vorbesc despre multele umbre din sufletele oamenilor, încă de la facerea lumii, și tare ar vrea el să vorbească mai multe cu înțelepții. „Poate mai încolo. Sau poate chiar trebuie să fac ca ceilalți, să fiu în lege și atât. Oi avea eu prea mult timp liber, vorba cuiva, și n-am ce face cu mintea.“

Făcându-și planul pentru căutarea nou-născutului și pipăind, din când în când, desaga, la poarta conacului se întâlnește cu Denaia, una dintre femeile care lucrează cu mama lui.

– Bună dimineața!

– Bună, bună să fie. Ce faci, Nalbian, mama ta cred că deja a venit. A câta apă aduci?

– Am avut ceva rețineri pe acasă, asta e prima, lasă el ochii-n pământ cu o privire preocupată, sperând ca femeia să nu mai întrebe nimic.

– Ai, cred că te-așteaptă mamă-ta cu buza de-un metru...

– Lasă, mătușă, o îmbunez eu. Doar ce-o fi pus lista de bucate la cale. Dar azi e vreun ospăț, ceva, sau numai bătrânii, la sfat cu stăpânul, ca de obicei? găsește Nalbian momentul potrivit de o iscodire.

– Ca de obicei, băiete. Și Arbopyn, azi cu aranjamente pentru livadă. Nimeni altcineva, că nu știu să fi venit vreun sol.

– Aha. Ei, până la Însorita Cireșului mai avem juma' de lună... O să fie frumos, cântece, ospăț în grădina mare! Sau o mai fi ceva până atunci?

– Așa, ți se lungesc urechile după distracție, ai! Da, o să petrecem, facem dospituri cu dulceață și...

– Ehh, nicio veselie de prunc nou, nicio nuntă până atunci? se grăbește Nalbian, văzând că au ajuns la ușa conacului, unde îi întâmpină străjerul. Cu toții își dau binețe.

– Auzi, Eusten, e ceva până de Însorită? Că după, e nuntă la Berbegan, la două duminici.

– Dacă e ceva până atunci, eu nu am auzit, deci n-are cum. Copii? Gemenii de săptămâna trecută, apoi, știi și dumneata, a Fierarilor abia din gustar spre toamnă, zice Lenaka.

„Mare lucru vorba oamenilor, bună se dovedește acum. Dar ce înseamnă asta, unde să mă duc întâi?”

– Ia uite-l, am venit cu primul strigăt de cocoș și n-am ce pune pe foc! Nu ăsta din ceaun, a cântat ieri ultima oară, săracul, îl întâmpină maică-sa, ștergându-se pe sorț.

Nepregătindu-se vreun ospăț mare, atmosfera e calmă. Femeile se mai întrețin la vorbă, mai râd, mai rezolvă cu deosebită dedicare problemele din sat. Nalbian promite că revine cu a doua tură de apă, iar, de data asta, nu are de ales. „Hai că or să curețe curând puțul din curte și scapi”, îl asigură gospodinele.

În mare grabă înapoi, în drum. O căruță cu vecini de-ai lui, unchi și veri de sânge, duc o încărcătură, pesemne la pădure sau livadă. În apropiere se simte clar natura transportului: îngrășământ de grajd. Nalbian se grăbește să fie vorbăreț cu neamurile în niște salopete pe care femeile le-ar pune mai degrabă pe foc decât să le vadă în preajma pridvorului:

– La treabă, la treabă?

Moș Zeze, bătrânul și șugubățul pădurar, înconjurat de cei doi fii ai săi, gospodari la casa lor, îi răspunde râzând din trei dinți:

– Ei, nu, la horă!

„Ce mă distrează moșu“, își spune Nalbian senin și continuă sprinten spre fântână. „Uneori, zici că e mai vesel decât copiii. De unde oare?“

În dreptul casei părintești, pune în balanță ideea de-a mai agăța o găleată pe cobiliță și pentru Cassia. Renunță în ultimul moment, dezavantajul pierderii de timp cu greutatea încărcăturii și atenția sporită pentru a nu vărsa apa câștigă negocierea. În plus, deși sprinten, nu e vreun zdravăn să mute munții. „O să meargă ea cu ulciorul, of, ce-o să mă dojenească.“

„Aici nu, aici sunt de-ai mei... Aici sigur nu e nicio fată... Hopa, dar dacă e cineva în vizită?“

Până la fântână își dă seama că nicăieri pe ulița lui nu se așteaptă barza. Mai întâlnește un flăcău, s-a pornit lumea la apă. Cei care îl cunosc pe Nalbian știu, ori are și el chef de vorbă, ori e retras în ale lui. Alții se mai supără, uneori.

– Ei, dar stai puțin! Vii la un joc diseară? La aruncată sau în poiană, pe prinsea? Ai început să te dai dispărut, vii doar când vrei tu.

– Așa e, poate vorbim la Vifon... răspunde Nalbian, simțindu-se constrâns, dar, în același timp, conștient de nepotriviri cu așteptările unor băieți din sat. Întotdeauna a ținut să se descurce cu oricine, chiar și cu cei mai arțăgoși, atât cât să nu simtă vreun vid în universul său interior, în care încearcă să lege toate punțile. În realitate, de mic s-a simțit mai în largul său în mijlocul celor cumiți sau cu limite în ștregării. Balanța i se pare complicată și încă rumeșă la ea.

La fântână, se întâlnește cu Melbeea. Mai mică decât el, în rochie curată, cu mânecile suflecate, și-a umplut ulciorul. Cu ea ar mai sta de vorbă. Anul ăsta nu îi ard călcăiele după nimeni, dar îi place să facă impresie fetelor și să fie hazliu în preajma lor. Sigur, nu cu oricine, cum ar fi acritura de Aglamita și prietena ei pusă pe ocară. Nici cu cele puțin cunoscute sau legate cu flăcăi cărora li se umflă pipota pe sub cămășile-nflorate peste noapte. Melbeea îl atrage, însă Nalbian păstrează imaginea ei de copilă și se simte stăpân pe conversație. Altfel, știe bine: să te ții gură de aiureli debitate și urechi de para focului. Iar, la vorbă, este mereu atent să

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

